

Κάνει γυροῦσι
πυκνὸ λεφοῦσι
πίσω κ' ἔμπρός τῃς.

Καὶ κόσμος λέει:
σκόρπισ' ἔλεθ
σάν λαοῦσσις.

Ἵμνοι κ' ἐγκώμια
κ' ἄλλα παρόμοια
πρὸς τὴν Λερναίαν,
ποῦ μὰς φαιδρύνει
καὶ μὰς λαμπρύνει
μὲ δρᾶσιν νέαν.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μπουνταλάς
εἶπε πρὸς ἄλλας κεφαλὰς:
τόπο' στῆς Ἀνορθώσεως τὸ τέρας τὸ σωτήριον,
ὅπου θὰ γίγη' ἴστος Ῥωμηοῦ καλῶν ἀναβρυτήριον.

Τόπο' στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γοργολόφον τέρας,
ὅπου λαμπρὰς ὑπόσχεται τῶν ἐκλογῶν ἡμέρας,
τόπο' στῆν ἑπτακέφαλον τοῦ κράτους σωτηρία
καὶ τοῦ παντός κυρία.

Προχωρετ' στὸν μπάλο κούφη
δίχως νὰ μὰς κόβη κούραις...
χαιρετάτε τὴν καὶ σκουφοὶ
καὶ ψηλοκαπελαδούραις.

Τὰ μεγάλα τῆς τὰ κλέη,
τὰ μεγάλα τῆς ἐλέη
ἔλοι' πέστε τα μαζὶ
φιφτυτο, μπουρζούκι.

Ψάλετε μὲ καρμιούζικ
τῆς πλουσίας μας μπουρζούκας
τὸ κλεισμένο μαγαζὶ.

Ἀνορθώσις γοργόνα
ἐλάσει πρὸς ἀγῶνα
κ' ἀγῶνας προκαλεῖ.

Κάστκιν δὲν χαρίζει,
γοργόνας φοβερίζει,
γοργόνας ἀπειλεῖ.

Νάϊτε τρομερὸ θηρίο,
ποῦ σ' ἄσπετα δὲν θαγκάνει,
καὶ πολλοὺς θερμοὺς τοὺς κάνει
'στῆς Ἀποκρηῆς τὸ κρύο.

Ἵδρα περὶ Λερναία
καὶ γενεὰ γενναία
καταχειροκροτεῖ,
καὶ ρίχνει κομρετί.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ τέρας
πρὸς ἰδεῶν αἰθέρας
ἀκράτητος ὄργῳ.

Τὰ γονατὰ μου κλίνω,
κ' ἐν ὕμνοις μεγαλύνω
τὴν Ἵδραν, τὴν Γοργῳ.

Καὶ λάος ἐπαναστάτης
σκοῦζει πίσω κ' ἔμπροσά τῆς.

μάγια μουχίεις καμιωμένα
καὶ τρέλλαινομαι γὰρ σένα.

Μάγια μουκάνεις, κυρά μου,
κ' εἶσαι τρέλλα μου, χαρὰ μου,
κ' ἄς γευεῖς τὸν παρὰ μου.

Μάγια μουχίεις κάνει, κ' ἔλα
σὲ χοροὺς καὶ σ' ἐσπερίδες,
κόλλ' ἀπάνω μου σὰν δέλλα,
κόβε κρέατος λουρίδες.

Γιὰ σέ, Δράκωνα καὶ Λάμια,
τραγουδῶ μελωδικῶς,
κ' ἄς χορευῶ νηστικός
καὶ μὲ σκέλη σὰν καλάμια.

Τοῦ Φασουλῆ γλαυόντος μὲ χαλασμένη φρένα
τοιαῦτα τετριμμένα,
μπάινει μ' ἔπτα κεφάλια τὸ τέρας τὸ φρικτὸ,
ποῦ τούπεσαν ὀκτώ.

Ἄλλ' ὅμως ἀπ' αὐτὰ
κάνει γὰρ δύο τόνε,
καὶ φαίνεται μ' ἔπτα
μέσα στὸν κυκεῶνα.

Ἐὰς λαλεῖ μὰ κεφαλῆ.

Ἐγὼ μ' ἐκείν' ἡ κεφαλῆ τοῦ Κρητικοῦ Λευτέρη,
ποῦ κόσμος τὴν γεραίρει.
Ἐγὼ μ' ἐκείνη, ποῦ κρατῶ τὸ βῆρος κάθε νόμου
καὶ γύρω φιλελεύθερη μαζεύεται μαριτὰ,
ἐγὼ μ' ἐκείν' ἡ κεφαλῆ, ποῦ κἀν' σὸ τὸ θυμὸ μου
τὰς ἐλλογώσας κεφαλάς νὰ βγάλουν ἀγουριὰ.

Ἐγὼ μ' ἐκείν' ἡ κεφαλῆ, ποῦ θὰ γεμίση γινῶσι
καθένα ξεροκέφαλο, κάθε κουτὸ καὶ μπουφο,
ποῦ τοὺς ὀμφοὺς τοὺς λαοὺς μὲ σὰς θὰ φιλιώση
καὶ τὸν Μιχαλακόπουλο μὲ τῶν Πατρῶν τὸν Ροῦφο.

Ἐγὼ μαι μὰ κεφάλια
μὲ σχέδια μεγάλα,
καὶ φαίνονται μαζὶ μου πῶς εἶναι κολλημέναις
ἄλλαις κεφαλαῖς ἐξ ἡγερατὶ καὶ μαλαωμέναις.

Ἐγὼ μαι κεφαλῆ παραγωγῆς εὐχόμεο,
ἐγὼ τῆς ἔξη κένο
καὶ μίαν παραπάνω,
κ' ὅλαις αὐταῖς μαζὶ δὲν κάνουν τὴν δική μου.

Ἐγὼ μαι μὰ κεφάλια, ποῦ γὰρ πολυγλωμία,
ποῦ καὶ σ' ἐπαναστάτας καὶ Βασιλεῖς ἀρέσω...
ἔξη χροῦν σ' ἔμένα, κ' ἐγὼ μονάχα μίαν
δὲν εἰμπορῶ στὸν ἔξη τὸν χῶρον νὰ χωρέσω.

Ἐξ ἡ δυνατῆς κεφαλαῖς
ἔρισκουν σ' ἡ δική μου τόπο,
μὰ μ' ἔμπορουν σ' ἔμένα κ' ἄλλαις
νὰ χωρέσουν δίχως κόπο.

Ἐξ ἡ δυνατῆς κεφαλαῖς
κὸλλῃσαν μὲ τὸ δικό μου,
ποῦ κυττῆ μὲ ματογάλλια
τὴν Ἀνορθῶσιν τοῦ νύμου.

Ἐξ ἡ δυναταὶ κεφάλαι, ποὺ πολὺ τῆς ἐκτιμῶ,
ἕως σήμερα δὲν ἔχουν ἀπὸ μὲ ξεκκολλημῶ,
λές πῶς ἔχουνε κολληθεῖσι
στὴ δίκη μου μὲ τειρῖσι.

Ἐγὼ καὶ γὰρ τῆς ἐξ ἡ πιάνομαι καὶ θυμῶν
μ' αὐτόν, ποὺ θ' ἀντιλέξη
στῆς κεφαλῆς τῆς ἐξ ἡ,
κι' ὅμως χειροκροτοῦμαι γὰρ τῆ δίκη μου μόνο.

Κεφάλαις ἀντιπρῶ
καινούραις καὶ παλαιαῖς,
κι' ὄλαις τῆς φοβερίῳ
μὲ κατακεφαλαῖα.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῆ, ποὺ διώγειν τοὺς Σκαμνάκηδες,
καὶ σκάξει Κόντε Τζώρτζηδες καὶ Κόντε Ρεπανάκηδες.
Ἐγὼμαι, ποὺ καὶ σήμερα σαφῶς διατυπῶν
ἐπαγγελματὰς ἀγαθὰς πρὸς ρίκατας ἐκλογεῖς,
καὶ συνωμότης φοβεροῦς μὲ τρόπο ζετρυπῶν
μὲς στ' ἄντρα καὶ τὰ σπῆλαια καὶ τὰς ὄπας τῆς γῆς.

Ἐγὼμαι, ποὺ πολλοὺς γὰρ ντοῦς τοὺς δάξω στὸ μαστέλλο,
ἐγὼμαι, ποὺ στὴν Κέρκυρα τὸν Λαπαθιώτη στέλλω,
κι' ἴσως νὰ κλείσω μερικοῦς, ὅπου σηκῶνουν μύτη,
δεμίονους ὀπισθόγκωνα μὲς στὸυ Δρομοκάτην.

Καὶ τῶν ξένων τὸ καλέμι
μ' ἐγκωμιάσει πολλάκις...
μὲ φοβᾶται καὶ μὲ τρέμει
κάθε κουφοκεφαλαῖα.

Μποῦμ καθέναν ἐλλογῶν,
τὰς κλεινὰς ἀνησυχῶν,
καὶ τὴν τάξιν συνταράττων
καὶ τὴν πέψιν τῶν χορτάτων.

Τί ζητεῖ κι' ὁ Λαπαθιώτης;
τί καὶ κάθε συνωμότης,
κάθε μαῦρος Καπουκίνος;

Τρέμετε, συφοριασμένοι,
φυλακῆ σὰς περιμενεῖ,
Κέρκυρα, Δαφνί, καὶ Τήνος.

Νάτα νάτα τὰ κεφάλαια,
ποὺ δὲν θέλουν νὰ συχάσουν,
ἀν καὶ τὰκανα νὰ γάσουν
καὶ ταῦγά καὶ τὰ πασχάλα.

Νάτα νά... μ' ἀνατριχίλα
φεύγουν τὰ μπουμπουμισμένα,
καὶ σκορπιζοῦνε σὰν φύλλα
κίτρινα καὶ μαραμμένα.

Κατεπάνω τῶν ὀρμῶ,
διώγων τούτη τὴν Μορμῶ,
τοῦτον τὸν οὐραγκουτάγκο,
κι' ὅπως ὁ Μακθῆθ τὸν Βάγκο
μὲ κυττάζουνε μπροστά τῶν
καὶ δὲν εἶναι στὰ σωστά τῶν.

Καὶ τὴν τζόγια τῆς Κερκύρας, καὶ τὸν Κόντε Θεοτόκη,
ποὺ μοῦ παραμπήκε τώρα κι' ὅλο μὲ καταδιώκει
σὰν νὰ τοῦραγα κι' ἐκεῖνον καθὼς λέν τὸ πιρνοκάι,
καὶ πιστεῖται πῶς θάλθῃ μὲ τριάντα καὶ σαράντα,
θὰ τὸν στείλω στὸς Κορφοῦς νὰ καθῆται μὲ γὰρ πάντα.

Ἐίμαι δυνατὸ κεφάλι
τσάλιγκα φιλελευθέρου...
νὰ τοῦ Κόντε, νὰ τοῦ Ράλλη,
νὰ καὶ μὲ τοῦ συμπαθέρου,
ποὺ φωνάζει κάθε τόσο στὸ γεινᾶτι τοῦ Λευτέρη
πῶς ἐκεῖνος κι' ὁ Θανάσης τὸν Ἀβέρωφ ἔχουν φέρει.

Ἐίμαι μία κεφαλῆ,
ποὺ συγκαίει προκαλεῖ
δυνατοῦς κεφαλοπόνους
σὲ Βουλαῖς, Λαοῦς, καὶ Θερούς.

Κι' ὅποιο κεφαλαῖα θέλει
νὰ γενῆ σ' ἐμὲ κοπέλι,
κι' ὅταν εἶναι καὶ δὲν εἶναι σὰν καὶ τὸν Καραναβάι,
τὸ βαπτίζω καὶ τὸ γιάζω φιλελευθέρου κεφάλι.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῆ, ποὺ ζεφονίζε: σήκω
μὲ νέο χαρτοπόλεμο νὰ δοῦσάσῃς, Ρωμαῖκο,
ποὺ μέσκα τῆς Ἀνορθωσις ὠρμάσε σὰν σῦκο,
καὶ σὰν πεπὸν τρώγεται τῆς Μπάκρενας μουλκίεκο.

Ἐγὼμ' ἐκεῖνη, ποὺ ὄρχομαι νὰ σὰς ἐξιλωσῶ,
καὶ τώρα πάλι τὰ πολλὰ
τῆς Ἀνορθώσεως καλὰ
ν' ἀνακεφαλαίωσω.

Ὅποσοὶ δὲν ἐπτόχουσαν καὶ νῦν καὶ πρὸ πολλοῦ,
οἱ δὲ ζητοῦντες λυτρωτὴν
τὸν ἄνδρα τὸν Ἀνορθωτὴν
οὐπος ἔλαττονήσονται παντὸς κοινῶς καλοῦ.

(Τέτοια σοβαρὰ λαλοῦσης
ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης
τῆς μεγάλῆς κεφαλῆς,
κάποιος Μεφιστοφελῆς
δείχνει γὰρ καινούριο πάλι
ἕνα παλαιὸ κεφάλι.

Καὶ γὰρ τούτη τὴν κεφάλα
θόρυβος πολλὸς στὴ σάλα,
κίνησις, βοή, καὶ ζέλι.

Κι' ἕνας κι' ἄλλος τὴν κυττῆ
καὶ περίεργος ῥωτᾶ:
τίνος νάσαι τούτη πάλι;

Οὐ μὴν τὴν πλησιάζει
γελῶν κι' Ὁφασουλῆς,
καὶ τὴν παρουσιάζει
πρὸς φίλους προφίλεις.

Κὲ ἄλλο κεφάλι τοιαῦτα ψάλλει.

Ἴδου κι' ἐγὼ στὸυ Φασουλῆ...
ἀνοίξατε τὰς θύρας...
ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλῆ
τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας.

Τώρα γι' Ἀνορθοῖσι σφριγῶ
καὶ ξανακτίζω κάστρα...
γὰρ χρόνους ἤμουνε κι' ἐγὼ
βασιλικὸς στὴ γλάστρα.

Τόσο γὰρ μὲ καὶ προσοχῆ...
φθῆνω δυναμωμένῃ,